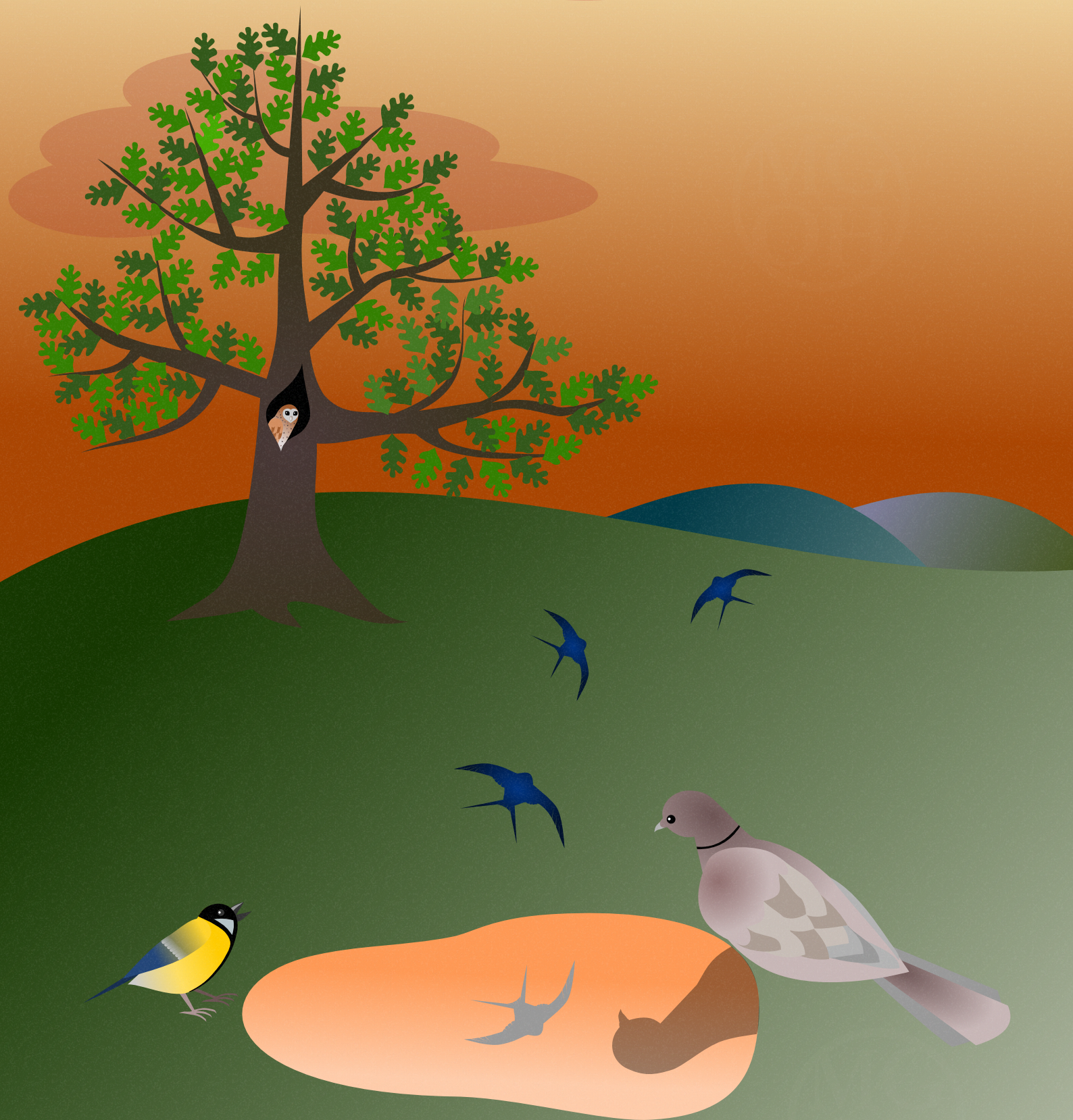

Pohádky o ptáčcích

Proč má sova pálená v obličejí srdíčko?

Sova pálená patří k jednom z našich nejkrásnějších sov. Její křídla vypadají trochu jako by na nich hořely plamínky, ale tvář má krásně sněhobílou a ukrytou v srdíčku z peříček. Nebylo tomu však vždycky. A o tom bude naše povídání. Stejně jako ostatní sovy, žila naše sova pálená, no budeme ji třeba říkat Pálenička, v lese se spoustou ostatních zvířátek. Domov měla ve vysoké skále, které se někdy říkalo „U Hrbaté čarodějnice“. Nebylo to však z důvodu, že by tam kdysi nějaká žila, ale kvůli tvaru skály. Pálenička zde měla malou jeskyňku či spíše dutinu, odkud vylétala vždy v noci na lov. Naše milá sova ale nechtěla létat jen lovit, toužila si také s někým povídat. Teď si děti možná říkáte, s kým by si tak Pálenička chtěla rozprávět, když v noci se má spát, jak říkají naše maminky. V lese však s tmou mnohá zvířátka ožívají. Tu se srnky prochází ke krmelcům či k potoku napít, ježek běží pro nějakou žízalu nebo třeba kuna lesní si šplhá po stromech a hledá něco dobrého k snědku pro svá mláďata. Tolik možností měla naše Pálenička, ale přece jen to byla sovička osamělá. Teď každému z vás vrtá v hlavě asi proč? No, brzy se to dozvíte.

I jednou se Pálenička osmělila a řekla si, že by oslovila kunu Jarmilku, kterou dobře znala z hovorů ostatních zvířátek. Ony sovy totiž skvěle slyší, a to i když ostatní pouze šepotají. Sedla si na větev nedaleko dutiny, ve které měla Jarmilka pelíšek. Zdědila ho po verce Terce, která objevila krásnou a prostornou dutinu ve starém dubu uprostřed lesa. Když se o tomto velkém stěhování doslechla naše kuna, hned se rozeběhla k bývalé Terčině dutině a šup do ní. To víte, o dobré bydlení je občas v lese nouze a zrovna toto mělo krásný výhled na skálu „U Hrbaté čarodějnice“. No ale vraťme se k naší Páleničce sedící na větvi a čekající na kunu Jarmilku. V tom už ji naše sovička viděla, jak rychlými přiskyky běží ke svému obydlí. Nesla si zrovna sebrané bobule. Tu zahlédla Páleničku, vykulila oči a pustila všechny bobule na zem. Chvilku stála jako zkamenělá a pak najednou vzala nohy tak rychle na ramena, že i listí a hlína odlétaly. Pálenička zůstala jen smutně sedět na stromě. Takhle to probíhalo pokaždé. Když sklesle seděla před svou jeskyňkou, zaslechla Jarmilku, jak vypráví srnci Josefovi o své hrůzné příhodě, jak u ní před dutinou sedělo strašidlo s obrovskými očima. Pálenička se tiše, jak to umí jen sovy, vznesla nad les a kroužila směrem k místní studánce. Tam se prohlížela a bylo jí do pláče. V měsíčním svitu vypadaly její velké oči ještě hrozivěji.

„Co tu sedíš jak hromádka neštěstí?“ ptá se jemný hlásek. Pálenička rychle odvrátila zrak od hladiny studánky a tu před sebou viděla krásnou vílu. Víte děti, jak vypadá víla Amálka? Tak tahle vypadala úplně opačně. Kůží měla modrou jako noční nebe. Vlasy jako ze stříbrných nitek a kůži ji halily šaty snad ušité ze svitu měsíce. Sovičce z té krásy až oči přecházely. Víla se na ni milé usmála a se zájmem si ji prohlížela. Pálenička se osmělila a tičným hlasem se zeptala „Kdo jsi, milá vílo a proč neutíkáš strachy jako ostatní?“. Bytůstka

se zvonivě zasmála. „Proč bych utíkala, ty hloupá?“. „No, mě se každý bojí. Jsem strašné strašidlo. Kdo se mi do očí podívá, zkamení“, špitla sovička. „Cože? A to ti nakukal kdo? Dívám se na tebe a jsem docela živá a nekamenná“, smála se víla a tančila kolem sovičky. Pak k ní poklekla. „Kde jsi o sobě takové hlouposti slyšela? Jsi docela roztomilá. Peříčka ti svítí, jako by je políbil samotný oheň“, prohlížela si víla Páleníčku se zalíbením. „To zvířátka si to o mě šeptají. Vždy, když si chci s někým popovídat, utečou strachy. Prý mám děsivé oči. A je to pravda. Sama to musíš vidět“, řekla Páleníčka sklesle a raději se od krásné víly otočila. Ta něžně vzala její hlavu do rukou a otočila ji zpět k sobě. „Oči máš krásné jako dva velké korále. Mě určitě neděsí. Naopak mi přijdeš moc hezká“. Páleníčce se draly skoro slzy do očí. Nikdo s ní tak mile nikdy nepromluvil. Jak byla vděčná za slova tajemné víly, vytrhla si z ocasu své dvě nejkrásnější pera a položila je před bytůstku. Té se rozzářily oči jako diamanty. Sama si jemně odtrhla kus látky ze svého šatu a něžně ho položila na tvář sovy. Než se ta stačila rozkukat, víla byla pryč. Jen na obloze na sovičku zasvítla krásná hvězdička, která měla za sebou jakoby ohnivý ocas. Páleníčka se na hvězdu usmála a pohled stočila opět k hladině studánky, aby mohla přemýšlet, zda tajemná víla byla princezna Hvězdička, dcera velkého Měsíce. Ta prý v noci chodí čistit všechny studánky, aby se tam její sestry mohly pod dozorem svého otce dívat a pozorovat svět, protože jedině nejmladší dcera Měsíce, Hvězdička, mohla sestoupit na zem. Páleníčku při jejím rozjímaní však najednou vyrušil odraz, který viděla ve vodě. Co to je? Kolem velkých očí měla krásný bílý závoj ve tvaru srdce. Její oči rázem vypadaly mnohem menší a méně děsivé. Sovička se křídlem závojičku jemně dotkla a ucítila místo látky ze šatů víly jemná peříčka. Páleníčka byla nadšená. Když se pořádně prohlédla ze všech stran, letěla zpět do lesa, ale ne do své jeskyňky, ale k dutině kuny Jarmilky. Ta si zrovna oblizovala pacičky od medu, který ukradla lesním včelám. Když zahlédla sovičku, místo aby s úlekem utekla, běžela k Páleníčce. „Vy jste tu nová? Vás jsem tu nikdy neviděla! Kdo pak jste? Ten závoj na Vašem obličejí je tak nádherný.“ Páleníčka ani otázky zvědavé kuny nestíhala. A tu se najednou seběhla i jiná zvířátka, aby se podívala, koho nového to v lese mají. Z Páleníčky se stala ozdoba všech návštěv a nočních dýchánek u pramenité vody lesního potoka. Sovička však nikdy nezapomněla na svou malou kamarádku a každý večer obrátila hlavu k nebesům a děkovala víle Hvězdičce za krásný dar. Ten ji vždy připomínal, jak ji víla měla ráda, i když si povídali jen malou chvíli. Vždyť srdce je znak lásky.

ženou jako cizáka. Tolik si zoufal, jak hloupý byl, když byl nespokojený, jak vypadal a že si ho ostatní pletli s kachničkami. Jak by nyní chtěl mít stejná peříčka jako jeho maminka či sestry. Co bude na světě dělat sám, když ho vyženou. Najednou si však všiml modrobílého proužku u křídel. A bylo vyhráno. Kačer se rychle hrnul k ostatním. Kačenky si ho chvíli prohlížely s nedůvěrou v očích, jak ale uviděly známý proužek, hned věděly, že koukají na svého. A kačer? Ten se dlouho vyhýbal všem plechovkám a malířům.

Jak naučila sýkorka ostatní ptáčky navštěvovat krmítka

Sýkorku, ale i mnohé další ptáčky, můžete v zimě často vidět u krmítek, která jim my lidé dáváme za okna či stavíme na našich zahradách. Ptáčci nás za naši dobrotu a soucit odměňují nejenom veselým hopsáním a zobáním v krmítkách, ale také krásným zpěvem. A jak se to vůbec stalo, že lidé začali stavět krmítka a ptáčci přilétat? No, tomu bylo děti tak, že se jedna malá holčička Rozárka skamarádila se sýkorku Korinkou. Ale to bych moc předbíhala. Musíme to vzít všechno pěkně od začátku.

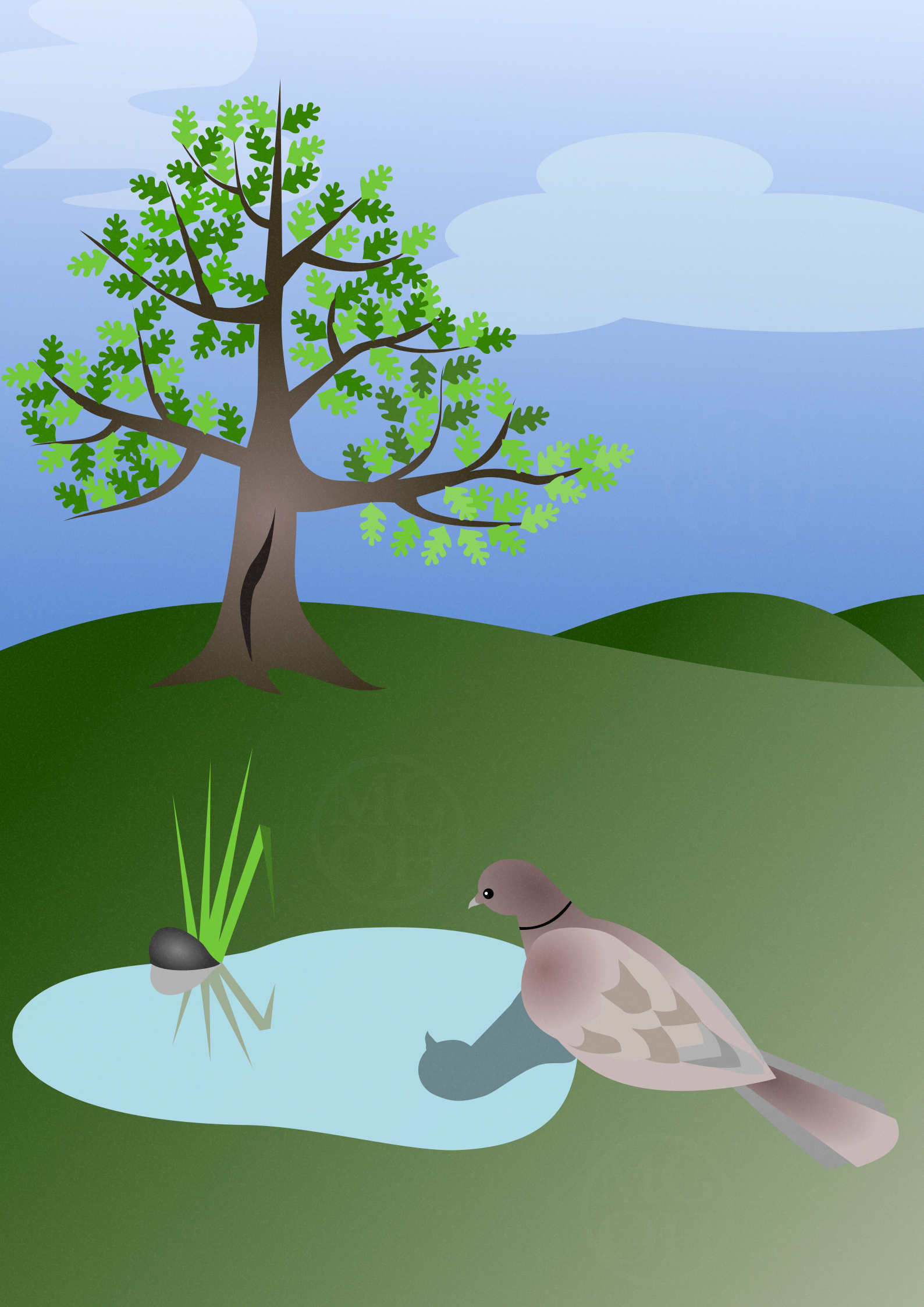
Korinka měla velkou přítelkyni vlaštovku Bedřišku. V létě spolu vždy cvrlikaly, co se děje a jaké novinky se v ptačím světě odehrály, za tu dobu, co se neviděly. Jak byla naše sýkorka vždy smutná, když ji přítelkyně Bedřiška odletěla do teplých krajin. „Ach, jak já bych letěla s tebou. Viděla bych aspoň kus světa. Nebo třeba ta velká zvířata s dlouhým chobotem, o kterých jsi mi tak krásně vyprávěla“, povzdechla si Korinka. Bedřiška mohla jen smutně přikývnout. Zároveň ale věděla, že tak dalekou cestu by bez zkušeností její přítelkyně nezvládla a že příroda, mocná kouzelnice, věděla, proč některé ptáčky nechává na zimu doma a jiní musí naopak odletět. Rozloučily se tedy obě slečny a slíbily si, že se v dubnu, po návratu Bedřišky, opět sejdou u Staré Babyky ve Velkém Rychnově.

Ten rok uhodila velice silná zima. Sněhu bylo skoro do pasu a mrazy kreslily své obrazce na okna. Korinka se snažila, co mohla, aby našla něco do zobáčku a krutou zimu přežila. Vždy když ji bylo ouvej, zima či měla hlad, vzpomněla si na Bedřišku a těšila se, až se s přítelkyní opět shledá. Jednoho dne se vypadala Korinka hledat něco k snědku do zahrady místního truhláře Javoříčka. Věděla, že tu na podzim zbylo několik jablíček na staré jabloni. Z dálky ale viděla, že jablíčka na stromě už dávno nejsou. Pomalu se zvedala k odletu, ale tu najednou zahlédla zachumlanou v šátku a kožíšku Rozárku, dceru truhláře. Holčička se procházela po zahradě a něžně hladila stromy. V ruce měla nasypano několik křížal, tedy usušených jablíček. Jak se Korince na ně sbíhaly sliny. Avšak její strach z lidí byl mnohem větší. Holčička se jí zároveň ale moc líbila. Její dva copánky ji trochu připomínaly ocásek její kamarádky Bedřišky. I Rozárka byla ze sýkorky nadšená. Takhle z blízka ji snad nikdy neviděla. Z ničeho nic ji napadlo, se s ptáčkem rozdělit o své křížaly. Rychle je natrhala na kousky, tak velké, aby se vešly Korince do zobáčku a položila je na sníh. Aby se jí sýkorka nebála, schovala se za strom. Korinka chvíli koukala a přemáhala strach, avšak v bříšku ji najednou tak zakručelo, že křížalám neodolala. Zpoza stromu se ozval jen tichý smích a Korinka uviděla, jak se na ni Rozárka zářivě usmívá. Když ptáček poslední kousek sušených jablíček sezobl, rychle uletěl.

Druhý den nato Korinka váhala nad tím, zda se do truhlářovy zahrady vrátit. Zvědavost ji nakonec ale přemohla. Jakmile byla překvapená, když na stejném místě našla nejenom

sušené křížaly, ale také několik makových semínek. S jakým vděkem se na dobroty Korinka vrhla. Když vše slupla, a že to dlouho netrvalo, vyskočila na větev a samou radostí se dala do zpěvu. Tu už si všimla Rozárky, která se na ní smála za oknem chaloupky. Korinka se do zahrady vracela každý den. A protože chtěla, aby měli i ostatní ptáčci co do břicha, vyprávěla jim o hodné holčičce Rozárce a truhlářově zahradě. Jak se divili sousedé truhláře Javoříčka, jaký koncert to má na zahradě, když všichni spokojení ptáčci začali sobě zvesela notovat. Avšak maminka Rozárky si všimla, že křížaly tento rok mizí rychleji a proto se musela Rozárka přiznat. Bála se, zda se nebude tatínek s maminkou zlobit, že ptáčky přikrmuje. Nezlobili se vůbec. Tatínek dokonce vymyslel, že ptáčkům vyrobí domeček, kam jim budou sypat semínka a dávat suché ovoce. Vyrobil mu i střechu, aby na zpěváčky nesněžilo a na štít napsal nápis „Krmítko“. K Javoříčkům se začali slétat ptáčci ze širokého okolí. I ostatním sousedům se krmítko zalíbilo, že si ho nechali od truhláře též na zahradu vyrobit. Nejen Korinka, ale i ostatní ptáčci, tak díky darům od lidí dokázali překonat těžkou zimu. I když bylo krmítek víc a víc, naše sýkorka vždy létala za malou Rozárkou, které nezapomněla poděkovat za dary svým zpěvem. A to, i když zima opustila trůn, a žezlo vlády předala jaru. To i s Bedřiškou se zalétala podívat našeho sýkorka za svou malou lidskou přítelkyní.

Jak hrdlička ke kroužku kolem krku přišla

Hrdlička je skoro velká jako holub a možná bychom si ji i lehko z dálky s tímto ptáčkem spletli, avšak proužek kolem krku hrdličky je jasným znamením, s kým máme zrovna tu čest. Ale byla doba, kdy nejenom hrdlička neměla svůj kroužek kolem krku, ale dokonce ani své jméno. Hrdlička byla pouze tím šedým ptáčkem, kterého nikdo nezná a každý si ho plete s holubem. Možná vám to připomíná děti trápení pana kačera, který chtěl být tak jiný než kačenky, až si nechtěně obarvil všechna peříčka malířskou barvou a skoro se bál, že ho kačenky vyženou. U hrdličky to bylo jiné. Moc ji ani nevadilo, že je pouze šedá. Nikdy nechtěla moc vyčnívat. Jediné co jí mrzelo, že nemá své jméno, že je pouze tím šedým ptáčkem. „Vždyť, jak bychom ti měli říkat, když si jen šedá a nic na tobě není“ říkal jí jednou strakapoud a přitom si natřásal svá strakatá pérka. Nejvíce líto jí to přišlo vždy, když přišli do parku či lesa lidé a začali křičet „Jé, viděl jsi toho datla, tati“, nebo „Ta sýkorka má ale žluté břicho...“ a podobně. Protože hrdlička neměla ještě své jméno, nemohl na ni nikdo takhle zvesela ukazovat či na ni dokonce volat.

I letěla si jednou naše bezejmenná slečna po lese a tu najednou uslyšela tenký hlásek, který volá o pomoc. Vydala se hned nešťastníka zachránit. V pavučině uviděla zamotaného malého lesního skřítku. Pavouk křížák už se chystal po své kořisti skočit, ale tu hrdlička jemně uchopila bytůstku do zobáčku a letěla s ním daleko, co jí křídla jen stačila. Nakonec ho odnesla až do bezpečí k sobě do hnízda. Když se skřítek z celého zážitku vzpamatoval, vděčně hrdličku objal a hned spustil, jak to umí jen lesní skřítkové: „Děkuji Vám moc, drahá má záchránkyně. Bez Vás už bych dojisty byl pavoučím obědem. Jmenuji se skřítek Barvíček. A jaké je Vaše ctěné jméno?“ „Já jméno nemám, milý skřítku, jsem prostě šedý pták“, špitla trochu stydlivě hrdlička. „Aha. Ale šedý pták není hezké jméno. Jak to, že žádné nemáš?“ vyzvídal skřítek opatrně. „Protože jsem tak obyčejná, že žádné jméno mít nemůžu“, odpověděla trochu smutně hrdlička. „Ale mě to nevádí. Hlavně, že ty jsi zdrav. Cos vlastně dělal zamotaný v pavučině?“ rychle ještě dodala, aby si skřítek nemyslel, že si nad svým osudem moc zoufá. „Zrovna jsem maloval borůvky namodro. Mojí prací je v lese všemu dávat barvu. Tu aby hříbek měl hezky hnědou hlavičku nebo zvoněk modrou barvu. A dnes jsem zrovna maloval ty borůvky. Tak jsem se zabral do práce a skákal z borůvky na borůvku, až jsem se zamotal do té prokleté pavučiny, ze které jsi mě zachránila ty, přítelkyně drahá“ vyprávěl skřítek Barvíček. „A teď bych ti moc rád poděkoval. Něco si přeji a já ti to rád splním“, dodal maličký. Hrdličku nic nenapadlo. Skřítkovi se ale najednou rozsvítily oči: „Pokud tě nic nenapadá, zavři oči a uvidíš. Už jsem pro tebe něco vymyslel.“ Usmíval se skřítek a hrdlička oči nejistě zavřela. A tu ji něco zalechtalo na krku. Chtěla se po té svědivé věci ohnat, ale skřítek ji řekl, ať se nehýbe. Tak tedy trpělivě čekala a nehýbala se. „A hotovo. Můžeš se prohlédnout támhle“, ukazoval Barvíček na ne-

dalekou studánku u paty velkého dubu. Hrdlička vložila něžně skřítku za svůj krk a snesla se dolů k vodě. Už z dálky viděla, že je jiná. Okraje křídel měla krásně tmavě šedé až černé a kolem krku měla výrazný černý proužek s bílým lemováním. „To je krása.“ Šeptla tiše Hrdlička. „Děkuji. Jsem rád, že se ti mé překvapení líbí“, usmál se na ní Barvíček a rychle dodal. „A myslím, že mám pro tebe i jméno, pokud by se ti líbilo. Hrdlička. Podle toho proužkou na krku. Líbí se ti?“ Hrdlička nemohla ani promluvit, jak moc byla dojatá. Křídly objala skřítku a moc mu děkovala. Od té doby hrdličce už nikdy nikdo neřekl šedý pták.

Jak jestřáb zachránil malé sojče

V lesích můžete děti zaslechnout, a někdy i zahlédnout, velké množství ptáčků. Připomenout si můžeme například příběh o Páleníčce. Lesní porost láká nejen sovy, ale také pěvce či dokonce dravce. A právě tyto dva řady ptáčků jsou hlavními hrdiny našeho příběhu. Na vysoké jedli uprostřed hustého lesa se nacházelo hnízdo starého jestřába Bronislava. Mezi ostatními zvířátky byl dravec brán za starého mrzouta. S nikým se nebavil a nikdo ho nezajímal. Jeho pronikavé „kekekekekekeke“ vždy zbudilo všechna mlád'átka a matky pak rozčileně hudrovaly, co zas ten starý mrzout ječí. No netěšil se náš první hrdina moc velké oblibě. S tím druhým to bylo právě naopak. Malé sojče Ťup bylo roztomilé ptáčátko radost jenom pohledět. S rodiči hnízdilo nedaleko velké jedle, na které trůnil Bronislav. Život zvířátek v lese spokojeně plynul. Tu se pořádala malá lesní slavnost s vítami a žínkami, anebo noční piknik u pramenité vody místní studánky. Klidný koloběh zvířátek však narušil kdo jiný než člověk. Vy, děti, jste určitě slyšely o tom, že v lese se oheň může rozdělovat jen na určených místech a určitě ne v době, kdy jsou velká sucha. No ale jsou i takoví lidé, kteří zákazy porušují. Nebo udělají chybu nevědomky. A co se to vlastně stalo?

To léto, kdy se stala našeho příhoda, bylo velice suché. Zvířátka se schovávala ve stínu a ráda chodila svažít své krky u studánky. Tu najednou se začala lesem šířit podivná mlha. Avšak bohužel to žádná mlha nebyla. Stačilo jen jedno začichání ve vzduchu a zvířátka věděla, že je zle. Lesem se totiž šířil kouř. Jaká panika to najednou nastala. Nepozorný dělník v lese odhodil nedopalek cigarety a hned toho využil zlovolný ohnivý mužiček. Už nejenom kouř se šířil, ale také plameny. Zvířátka brala, co mohla a unesla. Prchala a doufala, že se oheň brzo přestane šířit. Některá se zastavila na vzdáleném paloučku, ze kterého byl na jejich domov výhled. Maminky rychle počítaly svá mlád'átka, zda je všechna dokázaly z lesa vynést. A tu najednou se paloukem rozlehl křik „Kde je náš Ťup?“. Paní Sojková běhala po louce a všechny vyslýchala, zda malé sojče neviděli. Bohužel nikdo nic nevěděl. Jen paní Ježková se ozvala: „No, myslím, že jsem Ťupíka viděla u jedle, ale nevím to jistě. Ten kouř už byl moc hustý a sotva jsem odnesla svá mlád'átka do bezpečí“. Paní Sojkové bylo do pláče. Nevěděla, koho má poprosit o pomoc. Kouř v lese byl už natolik hustý, že ani ona nic neviděla. Tu se za jejími zády někdo vznesl směrem k lesu. Celý palouk utichl. Nikdo nevěděl, co se vlastně děje. Za chvíli se objevila na obzoru černá tečka, která se pomalu zvětšovala. Tu už bylo poznat, že tečkou není nikdo jiný než Bronislav. Ten se pomalu snášel směrem k palouku. Ale co to drží v drápech? Černo, hnědo, bílé klubičko s výrazně modrými pírkami. Paní Sojková rychle přiskočila k Bronislavovi, který otevřel sevření drápů a tu najednou se objevil Ťup vesele pípající na svou maminku. Ta ho hned objala svými křídly a začala mu hubovat, proč neutekl z lesa. Všechna zvířátka po-

zorovala starého Bronislava s velkým obdivem. „Jak jste to dokázal?“ optala se ho kuna Jarmilka, která svou zvědavost nedokázala déle udržet na uzdě. „Obecně je známo, že jestřábi mají skvělý zrak. Nebyl pro mě problém to malé sojče v kouři zahlédnout. Ta jeho modrá píčka křičí na dálku“, odpovídal jakoby nic Bronislav a na dále se věnoval čistění svých obrovských drápů. Naštěstí ohnivého mužíčka jeho ničivé hraní brzy unavilo a letní bouřka ho poslala na dlouho opět spát. Zvířátka se pomalu vracela zpět do lesa, do svých domovů. Po nějaké době nebyly stopy požáru už skoro poznat. Avšak příběh o tom, jak zachránil starý bručoun jestřáb malé sojče, ten se v lese vyprávěl ještě dlouho. A když ho Bronislav ve vysokých větvích uslyšel, vždy se sám pro sebe spokojeně usmál, ale to by nikdy nikomu nepřiznal.

Proč má křepelka kropenatá vajíčka?

Krásně kropenatá vajíčka křepelky si jen těžko spleteme s vajíčky jiného ptáčka. Takhle hezky zbarvená však nebyla vždycky. Byla totiž doba, kdy křepelčí vajíčka byla úplně bílá. A jak se z nich stala právě ta kropenatá, o tom je děti náš příběh. Křepelka snáší svá vajíčka do malého důlku, který má někdy vystlaný suchou trávou. Po dvou týdnech pečlivého sezení na vajíčkách se křepelčí maminka může těšit na svá malá kuřátka. Jak však byla jedna křepelka překvapená, když jí její vajíčka začala z hnízda mizet. Vždy, když ji přemohl spánek, jedno vajíčko zmizelo. Už nevěděla si rady a šla se poradit za dubovou vílou Duběnkou, která byla brána v okolí za jednu z těch nejhodnějších. Přece jen bezové víle bylo lepší se vyhnout, protože si občas se zvířátek ráda vystřelila a ta březová byla kvůli svým bílým šatům z mlhy trochu pyšná. Dubová víla byla na první pohled úplně obyčejná, ale na ten druhý mohl kdokoliv zahlédnout její dobré oči a milý úsměv. Tu se jí křepelka hned svěřila se svým velkým neštěstím. Víla ji tiše poslouchala a nakonec jí slíbila pomoc. Hned na druhý den připravila Duběnka pro křepelku hnědou vodičku ve skleněné nádobce. „Tady máš milá přítelkyně odvar z kůry dubu, mého chráněného stromu. Vše co s ním potřeš, získá hnědou barvu. Lehko tak najdeš zloděje svých vajíček“. Křepelka víle byla natolik vděčná, že jí darovala několik svých béžových pírek na ozdobu do vlasů. Běžela křepelka rychle ke svému hnízdu a po snesení vajíček na všechny udělala dubovým odvarem pomocí bojínku lučního flíčky. Spokojená se svým dílem si opět na vajíčka sedla a čekala, co se bude dít a kdo je tím zlodějem. Když probudila se z krátkého snu, viděla, že dvě vajíčka chybí. Rozeběhla se tedy po poli a hledala. Najednou vidí, že sousední koroptev si sedí na dvou kropenatých vajíčkách. A tu se spustila mela, až i ostatní zvířátka se seběhla, co se to v poli děje. Koroptev měla najednou z ostudy kabát a křepelka si svá vajíčka spokojeně odkutálela zpět do hnízda. I ostatní křepelky najednou začaly barvit vajíčka na hnědo. A za nějaký čas se dokonce stalo, že křepelka nejen snesla kropenaté vajíčko sama od sebe, ale dokonce její peříčka měly úplně stejné flíčky. Ale to už je děti jiná pohádka.

Obsah

Proč má sova pálená v obličeji srdíčko?	3
O kačerovi, který nechtěl být kačenkou	7
Jak naučila sýkorka ostatní ptáčky navštěvovat krmítka	11
Jak hrdlička ke kroužku kolem krku přišla	14
Jak jestřáb zachránil malé sojče	17
Proč má křepelka kropenatá vajíčka?	19
Pohádky o ptáčcích	20

Pohádky o ptáčcích

Text: Martina Marxová

Korektury: Jan Doležal

Ilustrace a sazba: Mikuláš Heinrich

Vyrobilo Muzeum a galerie Orlických hor v Rychnově nad Kněžnou, příspěvková organizace Královéhradeckého kraje, 2020

2020